Книга пророка Єремії 2

Невдячність та відступство Ізраїля

1 І надійшло до мене таке слово Господнє:

2 «Іди, скажи прилюдно в Єрусалимі: Так говорить Господь: Я згадую про любощі твого юнацтва, про любов твоїх заручин, коли ти ішла за мною у пустиню, у незасіяну землю.

3 Ізраїль - свята частка Господня, первенець його плодів. Усі, що його їстимуть, вважатимуться за злочинців, біда на них надійде, - слово Господнє.»

4 Слухайте слово Господнє, Яковів доме, і всі сім'ї Ізраїльського дому!

5 Так говорить Господь: «Яку ваші батьки знайшли у мене кривду, що відцурались від мене, пішли за марнотами й марнотою стали?

6 Вони не спитали, де, мовляв, Господь, що вивів нас із землі Єгипетської, водив нас пустинею, степовою землею та проваллями, грунтами сухими й під смертною тінню, землею, що нею ніхто не проходить і ніхто в ній не оселюється.

7 Я вас увів у землю врожайну, щоб ви живились її щедротами та її благом. А ви ввійшовши, осквернили мою землю, мою спадщину осоружною вчинили.

8 Священики не говорили: Де Господь? - Законники мене не знали, і пастирі від мене відступились, ба й пророки ім'ям Ваала пророкували і ходили за речами, що стати у пригоді не можуть.

9 Тим то я буду правуватися ще з вами, - слово Господнє, - та ще й з дітьми дітей ваших я судитимусь.

10 Підіть лишень на острови кіттіїв і придивіться, пошліть у Кедар і вважайте пильно, чи там колись так бувало.

11 Хіба колинебудь проміняв якийсь народ богів своїх, хоч то й не боги? Народ же мій проміняв свою славу на те, що користи не дає.

12 Здивуйся ж на те, небо, вжахнися страшно, збентежся вельми, - слово Господнє!

13 Подвійний бо злочин учинив народ мій: покинули мене, джерело води живої, і повикопували собі копанки, копанки діраві, що води не держать.

14 Чи то ж Ізраїль раб? Чи він рабом у домі народився? То чому ж зробився він добиччю?

15 І рикали на нього левенята, голос із себе видавали. Землю його обернено на пустиню, міста його спустошено, ніхто в них більше не живе.

16 Навіть син Нофа й Тахпанхеса тобі обгризуть потилицю.

17 Чи ж не тому це тобі сталось, що ти покинув Господа, Бога твого, коли він вів тебе у дорозі?

18 Ось і тепер: пощо тобі йти до Єгипту - пити воду з Нілу? Або пощо тобі йти в Асирію - пити з

її ріки воду?
19 Твоя ж власна безбожність тебе покарає, і твої відступства докором тобі будуть. Знай же й зрозумій, яке це лихо, яка гірка це річ, що покинув ти Господа, Бога твого. Нема в тобі страху мого, - слово Господа, Бога сил.
20 Бо з давніх-давен я зламав твоє ярмо, порвав твої вужівки. А ти мовила: Не буду служити! - і тим часом, розлігшись, блудувала на кожному узвишші ще й під кожним деревом ряснолистим.
21 Я насадив тебе, як виноградину добірну, усю з найліпшого насіння; як же це ти перетворилась на дикий паросток лози, мені чужої?
22 Тим то хоч би ти й вимилась золою, взяла собі багато лугу, - гріх твій усе ж таки буде позначений передо мною, - слово Господа Бога.
23 І як смієш ти казати: Я не опоганилась, я за Ваалами не бігала? Глянь на дорогу твою у Долині, визнай, що накоїла єси, ти, молода верблюдице легконога, що шляєшся своїми стежками.
24 Ослиця дика що звикла до пустині; коли в гарячому бажанні вона втягає вітер, - хто може хіть її спинити? Ніхто не втомлюється з тих, які її шукають; вони в погульнім місяці її знаходять.
25 Вважай же, щоб босими не стали твої ноги, а й щоб не висохло твоє горло! Але ти кажеш: Даремна річ! Ні! Бо я вподобала чужинців, тож і бігатиму за ними.
26 Як злодій соромиться, коли його впіймають, так дім Ізраїля осоромився: вони й їхні царі, і їхні князі, і їхні священики, та й їхні пророки.
27 Вони супроти колод мовлять: Ти - батько мій; а до каменя: Ти породив нас! Бо до мене вони обернулись плечима, а не обличчям. Але під час їхнього лиха вони репетують: Устань, порятуй нас!
28 А де ж твої боги, що ти був наробив собі? Нехай устануть, коли можуть, у день твого нещастя тебе врятувати. Бож скільки міст у тебе, стільки у тебе й богів, Юдо.
29 Чого ж бо то вам перечитися зо мною? Адже ви всі від мене відступили, - слово Господнє.
30 Надаремно було синів ваших карати; вони науки не прийняли. Власний меч ваш пожер пророків ваших, неначе лев губитель.
31 Ну, і рід же з вас! Вважайте на Господнє слово: Чи ж був я Ізраїлеві пустинею, чи краєм був безпросвітним? Чого ж це народ мій говорить: Ми звільнилися! - не повернемось більше до тебе.
32 Чи ж забуває дівчина свої прикраси, чи молода - убори свої? А мій народ мене забув, -

безліч днів тому.
33 Як метко прямуєш ти дорогою своєю, шукаючи любови! Тому ти навіть і повій доріг твоїх навчила.
34 Ба й на полах у тебе видно кров бідних та невинних, яких ти не впіймала на розбишацтві.
35 Ти таки кажеш: Я невинна, гнів його напевно відвернувся від мене. - Ось я судитимусь з тобою, бо ти твердиш: Я не згрішила.
36 Яка легковажна ти, що міняєш свою дорогу! І від Єгипту ти сорому теж зазнаєш, як від Асирії зазнала.
37 Від нього теж ти вийдеш, на голову поклавши руки; бо Господь відкинув тих, на яких ти звірялась, і не пощастить тобі з ними.»